

30 липня 2016 року

№№ 61-62 (1679-1680)

kraevid2003@ukr.net

КРАЄВИД

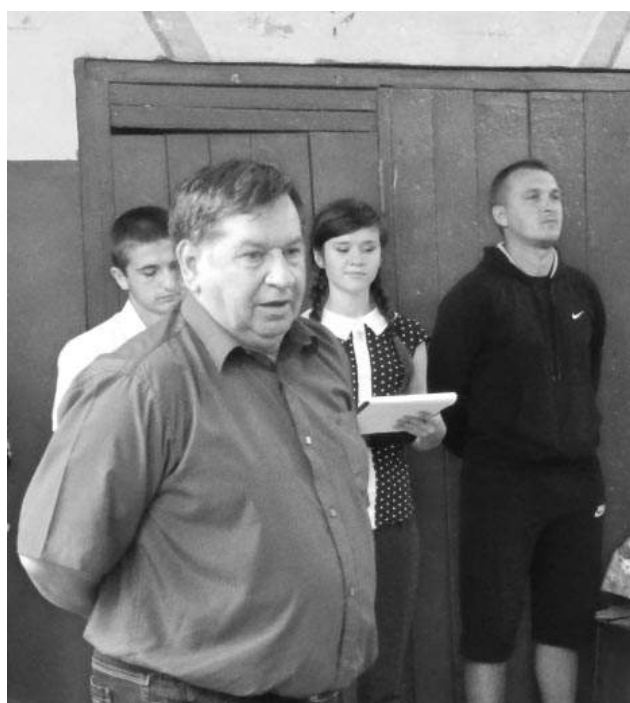
«Бурлучок» знову радіє

Після не дуже вдалого старту першої зміни в таборі «Бурлучок» розпочалася друга. 59 хлопчиків та дівчаток дочекалися своєї черги і тепер з задоволенням відпочивають в мальовничому куточку Нижнього Бурлука.

Вихователі, весь персонал закладу докладають максимум зусиль та вмінь, щоб дитяче дозвілля було різноплановим, насиченим іграми, конкурсами, розвагами та веселощами.

Незважаючи на дощову погоду, відбулися урочисті заходи, присвячені відкриттю. На них завітали заступник очільника райдержадміністрації ОЛЕКСАНДР СЕМЕНОВ та голова Нижньобурлуцької сільради ВОЛОДИМИР ПРОСЮК. Вони привітали дітей, подякували працівникам за підготовку та відданість, а діти з вдячністю продемонстрували гостям свої таланти. Запальні таночки, цікаві постановки, веселі пісні та гарний настрій панував цього вечора і ніхто не хотів, аби цей час закінчився.

Відпочиваючи самостійно, заводячи нові знайомства, подалі від батьків бурлучата дорослішають, загартовуються, розважаються й набираються сил для нових звершень. Адже попереду уже «гаряча» навчальна пора.

ДАВАЙТЕ ДОПОМОЖЕМО РАЗОМ!

Немає нічого дорожчого за життя наших рідних, коханих людей, дітей. І дуже добре, коли разом з нами на сторожі здоров'я стоїть відданий своїй справі лікар, готовий прийти на допомогу, щоб врятувати від хвороби та подарувати радість. Саме таким — уважним і компетентним фахівцем можна без застереження назвати молодого сімейного лікаря ТАМАРУ ЗІНКОВСЬКУ (ШКОЛІНУ), котра після закінчення вузу повернулася до рідного селища, щоб допомагати своїм землякам боротися з недугами.

Та нещодавно трапилось непередбачуване. Колеги з обласної лікарні виявили в неї пухлину головного мозку, що потребувала термінової складної і вартісної операції. На, щастя, дівчина витримала це

нелегке випробування, але попереду — не менш складний шлях реабілітації. Чимало небайдужих людей нашого району вже долучилися до справи врятування Тамари, але наявних коштів недостатньо для забезпечення необхідного лікування. Тож, закликаємо всіх земляків, хто має можливість матеріально допомогти рідним повернути до повноцінного життя людину, котра ще вчора допомагала нам боротися з хворобами, — не залишатися байдужими та перерахувати прийнятну для вас суму безпосередньо на картку батька — 4149497856072204 (Школін Григорій Іванович), або за реквізитами банку:

Р/р 29244825509100, ПриватБанк, МФО 305299, Код ЄДРПОУ 14360570.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

І знову про те ж саме...

Продовжується процес формування місцевих бюджетів на наступний рік. Як відомо, згідно вимог законодавства до 1 серпня сільським та селищній раді слід було визначитися з розміром майбутніх трансфертів, аби мати можливість, там де це необхідно, провести тендери.

Минулого понеділка в райдержадміністрації під головуванням її очільника **Євгенія Красноруцького** відбулася чергова нарада з головами місцевого самоврядування стосовно фінансових питань. З кожною сільрадою проводилася бесіда, під час якої їх керівники разом з представниками фінуправління, бюджетних організацій району визначалися відносно можливості виділення коштів на різноманітні потреби: підвезення школярів та вчителів, фінансування гуртків, медичних закладів обох ланок, деякі соціальні проблеми тощо. За нещодавньої традицією, селищна рада не прибула на це зібрання.

Хоча не можна сказати, що цей орган місцевого самоврядування зовсім ігнорує вирішення зазначеного. Саме це обговорювалося на останній сесії селради. До речі, досить специфічно з тієї точки зору, що депутати ще до початку зібрання були налаштовані категорично: «Рада знову хоче залізти в наш гаманець і за наш рахунок вирішити свої проблеми». Саме такі фрази поширювалися в залі.

На сесії були присутні начальник відділу освіти **Сергій Старіков**, начальник управління соцзахисту **Тетяна Григоренко**, заступник головного лікаря ЦРЛ **Наталія Несвоєва**, які намагалися донести до народних обранців необхідність фінансування тієї чи іншої статті видатків, обґрунтовуючи це вимогами законодавства, обмальовуючи сучасний стан речей. Деякі виступи звучали занадто емоційно. Проте, не завжди вони досягали мети. Зокрема, питання, яке вже неодноразово лунало — щодо грошей на виплати громадянам, які опікуються інвалідами та тими, хто потребує сторонньої допомоги, знову не було вирішено. За їх виділення на наступний рік проголосувало лише троє. На деякі потреби, наприклад, підвезення учнів, фінансування медзакладів, кошти були виділені частково.

Практично всі питання детально комен-

тував селищний голова **Володимир Володава**. Він оперував безліччю цифр, які характеризували видатки ради і цитував закони. В основному вся ця інформація зводилася до того, що кожен повинен займатися власною роботою.

— Зараз немає делегованих повноважень, — пояснював керівник селради. — Оскільки держава не доводить нам фінансування, то передавати нам якісь обов'язки вона не має права. В нас, навики, забрали частину податку з прибутку фізичних осіб. До того ж, ми ще не можемо сказати, що буде наступного року. Зокрема, вже подекують, що в нас можуть відібрати й акцизний збір.

Споглядаючи на все це падає в око вільне трактування нормативних актів різними посадовцями. Селищний голова вважає відсутніми делеговані повноваження, але ж норми закону «Про місцеве самоврядування» ніхто не відмінює. Інша справа, що юристи, коментуючи вимоги законодавства, які зараз діють, відзначають їхню недосконалість, що й породжує двояке їхнє читання. Але ж для того, аби вирішити якусь проблему, слід не кивати один на одного: «Це він повинен зробити, не я», а шукати компроміс та спільну мову.

Ситуація загострюється ще й не до кінця проведеним процесом децентралізації. Держава, яка вимушена витратити кошти на військові потреби, поступово перекладає деякі видатки, що раніше компенсувала з держбюджету, на низ. Зокрема, це стосується зазначених вище соціальних компенсацій, або коштів для забезпечення витрат дітям, хворим на орфані (рідкісні) захворювання. Вони раніше забезпечувалися державними програмами та відповідним фінансуванням, виділенням під них. Зараз же ці питання намагаються вирішити на рівні місцевих громад.

Сільські ради намагаються знайти якийсь консенсус, а селищна рада, як

та Баба Яга, завжди виявляється проти. — Ми абсолютно самостійні та невідомі нікому, крім громади, — говорить секретар селради **Сергій Будайчик**. — Це раніше виконком ради був гілкою держлади, зараз такої законодавчої вимоги немає. Ми підзвітні лише людям. І тільки вони можуть вимагати від нас профінансувати ті чи інші видатки. От якщо вони вийдуть на площу й проголосують, що ми повинні возити школярів чи віддати гроші на інші потреби, тоді ми повинні підкоритися. І це буде воля народу.

Ось і добалакалися до того, що виявляється все в цьому житті повинно робитися через майдан. Але ж ми будемо правову демократичну державу задля того, аби уникнути хаосу соціальних вибухів.

— Деякі представники місцевого самоврядування, мабуть, забувають, що люди делегували їм турботу про свої потреби, — говорить з цього приводу голова райдержадміністрації **Євгеній Красноруцький**. — І про населення вони згадують лише напередодні виборів, воліючи знайти когось, хто вирішував би всі нагальні питання. Благоустрій — це досить важливо, але ж це лише частина нашого життя.

Дуже важко знайти спільну мову з тим, хто не готовий до діалогу. Поки дві офіційні установи намагаються довести один одному щось, проблеми зависають у повітрі. Невже єдиний вихід — збирати місцевий майдан? Чи все ж таки вистачить мудрості домовитися без кардинальних засобів?

Світлана Соловарова.

ДО ВІДОМА

У вівторок, 2 серпня, о 10.00 відбудеться засідання круглого столу, на тему: «Виконання власних повноважень сільськими та селищними радами». Запрошуємо взяти участь в заході депутатів районної, селищної та сільських рад, керівників бюджетних установ, пересічних громадян, яким небайдуже це питання. Зібрання відбудеться в залі засідань РДА, за адресою: сел. Шевченкове, вул. Лермонтова, б. 2, II поверх.

НАДЗВИЧАЙНА ПОДІЯ

Знешкодили снаряд

Вранці 28 липня до райвідділу поліції надійшло повідомлення, що біля шляху Новомиколаївка-Шевченкове, на відстані 1,5 км від села Зорянське неповнолітні знайшли артилерійський снаряд часів Другої світової війни. Поліцейські направили інформацію за підпорядкуванням — до районного сектору ДСНС.

Як розповів провідний інспектор **Вадим Романов**, рятувальники відразу виїхали на місце події, аби ідентифікувати знахідку. Паралельно здійснювався подвірний обхід та опитування місцевого населення. Після цього була викликана спеціалізована піротехнічна бригада. До її складу входять кваліфіковані фахівці, які неодноразово працювали в зоні АТО на розмінуванні доріг та населених пунктів. Вони дуже швидко вилучили вибухівку та транспортували її на спеціальний полігон для знешкодження. Крім цього, була обстежена прилегла територія на предмет виявлення ще якихось небезпечних предметів. Але цього разу земля виштовхнула на поверхню один екземпляр.

— Варто нагадати всім про правила безпеки, — говорить співрозмовник. — Добре, що сьогодні хлопці виявили розсудливість та попередили відповідні органи, а не почали щось розкручувати. Запал його був вже напівзруйнований і тому будь-якої миті міг статися вибух. А радіус ураження у таких фугасних боеприпасів до 500 метрів. Тому ще раз звертаємося до всіх: якщо ви знайшли якийсь незрозумілий предмет, повідомте про це, аби уникнути лиха.

Олена Балашова.

ЮВІЛЕЙ

Енергія любові та наснаги

Є серед керівників наших сільгоспідприємств наймудріший та найдосвідченіший, стаж головування якого налічує вже три с половиною десяти років. Це — директор СТОВ «Червоний партизан» ЛЕОНІД ПЕЧЕРИЦЯ.

Його життява стежина розпочалася 70 років тому в мальовничому куточку — Березівці, у великій селянській родині. Сім'я жила скромно, як і більшість у ті післявоєнні роки. Змалечку разом з сестрами і братами хлопчик допомагав мамі й тату доглядати худобу, поратися по господарству. А після закінчення школи пішов працювати різноробочим в колгосп «Червоний шлях». Далі була служба в армії. Повернувшись з далекої Білорусії в рідне село в 1968-му влаштувався до колгоспної будівельної бригади. Та любов до землі, прищеплена батьками з дитинства, не встигла згаснути, де навчався паралельно з роботою.

Талант хлібороба та вміння організувати людську працю допомогли юнаку стати помічником бригадира, а потім і начальником Березівського відділення колгоспу «Дружба».

27 січня 1981 року вже досвідченого робітника, агронома

Леоніда Печерицю призначили головою колгоспу «Червоний партизан», у Великі Хутори, на інший від його малої батьківщини край району. І почалося нове життя, на новому місці, серед нових людей.

Совість, високе почуття відповідальності за доручену справу змушували трудитися на повну силу. Звучить це незвично для сьогоднішнього. Повірити з позиції сучас-

ності, де все вимірюється грошима, важко, але так було насправді. Чоловік виявився прекрасним керівником. Він зумів дохідливо пояснити своє бачення розвитку го-

сподарства, вислухати хуторян і залучити їх до роботи. Разом зі спеціалістами підготував план розвитку колгоспу. Продуманий підхід дав можливість міцно стати на ноги. Наприкінці 80-х на обліку тут перебувало 2360 голів ВРХ, в тому числі, 950 корів. Тоді щорічно виробляли до 3 тисяч тонн молока, продавали близько 300 т м'яса. Одночасно вирощували 5-7 тисяч тонн зернових, 12-16 — цукрових буряків та іншу сільгосппродукцію.

Хтось скаже, що в ті часи керувалося легко. Село тоді отримувало все необхідне — знай собі працю. А от після розвалу планової економіки та переходу на ринкові колії вижити було непросто. Тут вже знадобилися економічна чуйка, ретельний прорахунок, вміння реагувати на зміни економічного становища та законодавства. Господарський підхід до справ дозволив Леоніду Трохимовичу після важкої економічної кризи 90-х зберегти в єдиному комплексі більшість сільгоспслужб, техніку та поголів'я худоби. У 1998 році колгосп реорганізувався у колектив-

не сільськогосподарське підприємство, а в 2000-му у сільгосптовариство з обмеженою відповідальністю «Червоний партизан».

У 2001 р. СТОВ «Червоний партизан» було визначено одним з кращих на Харківщині і стало переможцем серед подібних собі на Шевченківщині. Нині йому 328 пайщиків довірили в оренду понад 2 тисяч гектарів посівних площ. Це одне з чотирьох господарств району, які зберегли тваринництво. Тому тут постійно є обігові кошти. У колективі працює 85 чоловік. За трудові здобутки Леонід Печериця отримав низку нагород, серед яких звання «почесний громадянин Шевченківщини».

За часи роботи керівником господарства Леонід Трохимович переймався не лише питанням посівів та надіїв. В 1989-му він ініціював будівництво нової двоповерхової школи зі спортзалом. Клуб, дитсадок, фельдшерський пункт, вуличне освітлення, дороги — стало невід'ємною складовою його повсякденних турбот. Дивує, коли він все це встигав робити, звідки брав сили і здоров'я на всю цю купу справ? Та відповідь проста — велика жага до життя, роботи і волейболу. Коли бачиш цього бравого чоловіка на спортмайданчиках, навіть

не замислюєшся скільки йому років. З таким запалом може грати тільки молодь.

А ще, звичайно, допомагала велика підтримка з боку родини. Його дружина **Ольга Олександрівна** завжди вміла створювати в «сімейному тилу» атмосферу довіри та спокою. Незважаючи на безліч важливих справ Леонід Трохимович приділяв багато уваги сім'ї, двом соколам-сином: **Сергію** та **Олександрю**. Батько їх привчив до праці та спорту. Виросли вже й онучата, яких дідуся теж не обмежує любов'ю. А віднедавна він займається вихованням правнучка, продовжувача роду. І на все його вистачає, бо головне — бажання. А у відповідь він отримує енергію любові, яка й додає сил та наснаги на нові звершення.

Записала Світлана Зайцева.

ДО ПРОФЕСІЙНОГО СВЯТА

Торговельна справа — одна з найдавніших в історії людства. Будучи сполучною ланкою у взаємодії різних країн і куточків всього світу вона допомагає здійснювати не тільки процеси купівлі-продажу різноманітних товарів, але перш за все, є засобом спілкування людей один з одним. Значущість цієї галузі сьогодні прирівнюється до одного з ключових секторів економіки України. Тому, в останню неділю місяця вся країна святкує День працівників торгівлі і громадського харчування.

У родинному теплі

Одними з представників цієї сфери на Шевченківщині є родина ЛИЧАКІВ. Наступного року вони святкуватимуть 20-річний ювілей свого кафе «КЛУБНИЧКА». А сьогодні в невеличкому колективі щодня працюють, аби подобатися людям.

— Всю свою діяльність ми присвячує-

мо нашим клієнтам. Щоб вони мали змогу відпочити у нас, відволіктись від власних проблем, щоб їм було приємно приходити сюди ще й ще, — говорить **Наталія Личак**.

Незважаючи на конкуренцію та нелегкі часи в країні, тут завжди раді відвідувачам. Бармени **Катерина Плутцова**,

Світлана Туренко, офіціант **Аліна Ле-**

бедь, кухар із 17-річним стажем

Інна Миримиренко разом із влас-

никами докладають всі свої зу-

силля для того, щоб їхня робота

мала гідну віддачу. Її отримують

її, за гарний настрій, приємно

проведений час, смачну кухню та

відмінне обслуговування. Вони

відчувають вдячність, яка прояв-

ляється щодня в тому, що у них

відзначають дні народження та

весілля, просто розважаються у

гарній компанії, частують себе та

малечу смач-

неньким. Вліт-

ку тут працює

площадка на

свіжому по-

втрі. В кафе є

банкетний зал,

простір та

зручні столики

з лавами. Кож-

ного дня відвідувачі відчувають тут родинне тепло і затишок, які допомагають відволіктись від турбот, відпочивати та спілкуватись.

— Розпочиналось же все з невеличкого приміщення, — згадує власниця. — Й поступово ми викупили всю будівлю. Єдиною умовою при оформленні усіх паперів було збереження лазні. А вже з самого початку це територія банно-прального комбінату. (Все робили власними руками, сімейним підрядом, — додає син **Дмитро**.)

— Дуже багато вклав у справу чоловік, а

тепер все залишилось на плечах сина, який змалечку разом з нами працював, — продовжує Н. Личак. — Після закінчення школи він отримав вищу освіту в Харківському національному економічному університеті за спеціальністю «Бухгалтерія, облік та аудит». Розпочав трудову діяльність теж з кафе та бані. Був бухгалтером і завжди й в усьому допомагав родині.

Тепер у Дмитра уже є власна справа. Він відкрив поряд із кафе магазин будматеріалів «ДОМОСТОРОЙ», якому вже виповнюється 5 років. Асортимент тут доволі широкий, уже є своя клієнтура, постійно розширюється пропозиція товарів.

— Зі шкільних років я часто стикався з будівництвом, ремонтом та всілякими декоративно-обробними матеріалами. Тому й магазин спрямований саме на цю сферу. Працюю з тим, що знаю. А найприємніше в цій діяльності — отримувати від відвідувачів та покупців вдячність.

Тому з повною віддачею справі молодик ще й утримує баню, сам забезпечує опалення та функціонування закладу. Торік зробив ремонт у приміщенні і, за чисельними побажаннями купальщиків, облаштував в середині басейн, скромно називаючи його «купіль».

З самого дитинства, звикши до такого ритму життя, йому все легко вдається, на все вистачає часу і така праця приносить задоволення. Й, мабуть, вдвічі приємніше почуватися тоді, коли поряд рідні мамині плечі, які він завжди готовий підтримувати й оберігати.

Назустріч покупцю

Не так давно працює у нашому селищі магазин «РОДНИЧОК», що по вулиці Кропивницького. Будучи в декретній відпустці на обліку в районному центрі зайнятості молода та завзята **ІРИНА ЛЕБЕДЬ** вирішила спробувати себе на підприємницькому поприщі. Створивши бізнес-план вона знайшла підтримку та фінансову допомогу від РЦЗ у розмірі 60% річних виплат.

Спочатку дівчина розпочала торгівлю з побутової хімії. Потім вирішила побалувати шевченківців модним та недорогим текстилем. Наразі в магазині можна придбати канцелярію. Все, що так необхідне населенню у побуті, можна знайти в «Родничку».

Закінчивши школу № 1, дівчина навчалася в автотранспортному коледжі, а потім отримала диплом академії міського господарства за спеціальністю «Облік та аудит». Повернувшись до селища, трудилася у відділі освіти, в аграрному ліцеї. Тепер, працюючи на себе, Ірина почувається самостійною та успішною. Молода мама сама планує свій день, прораховує потреби та попит на товар. Завжди радо зустрічає своїх клієнтів, допомагає підібрати найкраще товар, ділиться власним досвідом та завжди йде на зустріч покупцю.

В планах початківця — подальший розвиток. Якщо все складеться добре то скоро тут діятиме служба маршрутних автомобільних вантажоперевезень «Інтайм».

Торгівля йде, відвідувачі сюди зазирають все частіше. Тож, попереду у Ірині ще безліч часу на вдосконалення.

Дар'я Черкашина.

Раніше, коли в країні був дефіцит товарів, виживати намагались за рахунок впровадження різноманітного виробництва та промисловості. Зараз часи змінилися й на перше місце вийшли ринкові відносини. Зі зростанням товарообігу у нашому районі, потребою у постачанні різноманітної продукції до торгових точок, завзяті й підприємливі хлопці **ОЛЕГ ЩЕРБАК** та **ІВАН ФЕДОРЕНКО** вирішили відкрити **ОПТОВО-РОЗДРІБНИЙ СКЛАД**.

Стрімкий початок

З першого серпня в селищі по вулиці Центральній, 39 (на дворі райспоживспілки, напроти кафе «Клубничка») можна буде придбати найширший асортимент: починаючи від води, напоїв та соків, великого вибору круп, цукру й муки, закінчуючи навіть зерновими та комбікормами для тварин. Й поступово, асортимент поповнюватиметься, розширювати за потребами населення.

З'явившись не так давно на торговому ринку Шевченківщини та реалізуючи товари в магазинах «ШАРМ» (Центральна, 6), «МАРКЕТ» (Харківський шлях, 32) та колишнє кафе «У ПЕТРА І ПАВЛА» (п'ятиповерхівки), вони досконало оцінили потребу в оптовому товарообігу району.

— По-перше, це зручно для нас самих, коли необхідну продукцію можна доставити не витрачаючи часу й пального на дорогу в Харків, — говорить Іван, — по-друге, краще для місцевих, які теж зекономлять свої витрати, щодня матимуть можливість отримати необхідні товари у будь-якій кількості.

Оптові ціни діють від однієї фасованої упаковки. Тож, чим більша кількість, тим менша вартість. Роздрібна торгівля відрізнятиметься від гуртової, але теж буде значно нижча від середньостатистичної по району. Зазначимо також, що просто на вагу товар реалізовуватись не буде. За потреби здійснюватиметься доставка придбаного, і в залежності від того на яку суму — варіюватиметься її вартість. Розраховуватись можна буде і готівкою, й через банківські термінали.

Як не крути, а такі умови вигідні й дуже зручні. Тому усіх охочих придбати собі необхідне запрошують з початку місяця відвідати склад. Сьогодні тут ще продовжуються ремонтні та облаштувальні роботи, але клієнтам та покупцям завжди раді.

НОВИНКА

Не забудьте записатися

У багатьох поліклініках обласного центру діє попередній запис до лікарів. Це досить зручно і для пацієнтів, і для медиків, адже економить час та нерви. Чого не скажеш про нескінченне стояння в довгелезних чергах під кабінетом того чи іншого спеціаліста. З 1 серпня в нашій ЦРЛ починає діяти такий собі пілотний проект щодо попереднього запису на прийом до ЛОРа та офтальмолога.

Як відомо, ці дві посади в нашій лікарні поєднує один фахівець — **Юрій Костюченко**. У нього ми й дізналися про подробиці нововведення.

— Необхідність такого кроку була продиктована великою кількістю тих, хто звертається до мене, — розповідає співрозмовник. — В середньому ця циф-

ра становить 70-80 громадян. Уявіть, що коїться під кабінетом, коли там збирається купа людей. Виникають суперечки та невдоволення. Та й лікарю незручно працювати під галас за дверима. А коли кожен хворий знає свій час, тоді всім комфортно.

— Як можна записатися на прийом?

— Дуже просто — зателефону-

вавши зі стаціонарного телефону за номером 5-14-59 або з мобільного — 068-483-91-31. Реєстратор повідомить вам ваш час. Перед візитом до лікаря слід взяти талончик відвідування у реєстратурі.

— Попередній запис передбачає візит, як мінімум, на наступний день. Якщо ж мова йде про гостре захворювання, коли чека-

ти до завтра просто неможливо?

— Пацієнти з невідкладними станами йдуть на прийом поза загальною чергою. Це ж стосу-

ється й інвалідів I групи та учасників бойових дій. Без медичної допомоги не залишиться ніхто.

Світлана Соловарова.

ВІДБУЛОСЯ

Без зайвого офіціозу і помпезності

Такої кількості гостей Харківський спорткомплекс «Локомотив» ім. Героя України Г. Кірпи не бачив уже давно. Понад дві тисячі людей зібралося тут минулої п'ятниці, щоб віддати данину пам'яті видатному державному діячеві, народному міністру Георгію Кірпи з нагоди 70-ї річниці від дня його народження.

Вдячна пам'ять, повага до масштабів особистості та результатів діяльності Георгія Кірпи об'єднали абсолютно різних людей — Героїв України, народних артистів, працівників і ветеранів Південної залізниці, керівників і депутатів різних рівнів (від Верховної до сільських рад), звичайних харків'ян, гостей з Києва, Сум, Полтави, Ізюма, Куп'янська, Борової і Шевченкового... Усі при-

сутні у величезному залі спорткомплексу відчували себе єдиним цілим. Адже вечір пам'яті проходить без зайвого офіціозу й помпезності, а по-людськи: тепло, вишукано, красиво і урочисто.

На пропозицію організаторів ювілейного вечора пам'яті виступити перед глядачами з задоволенням відгукнувся народний артист України — чоловічий вокальний квартет «Гетьман», а також Павло Зібров. У завзятий «чоловічий» тон кон-

церту внесли нижній акцент бандуристки тріо «Купава» Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого. А ведучий вечора — народний артист України Петро Мага (який, між іншим, колись починав свою трудову діяльність на посаді слюсаря на Львівській залізниці під керівництвом саме Георгія Кірпи) зримо нагадав присутнім про ті часи, коли Георгій Миколайович очолював транспортну галузь України:

— За його керівництвом почали стрімко розвиватися залізниці. Паралельно відроджувалися сотні вітчизняних підприємств, адже за рахунок замовлень залізничників збільшилися обсяги виробництва, були створені тисячі нових робочих місць. Ім'я Кірпи стало для народу уособленням усього передового і творчого, доброго і духовно правильного.

Фірмовий стиль роботи Кірпи — стиль бурі та натиску — забезпечив галузі «ве-

ртикальний зліт». Темпи перетворень вражали всіх: всього за два місяці рішучими діями була зруйнована згубна «бартерна» система розрахунків за перевезення, відлучені від залізниці десятки паразитуючих на ній посередницьких структур. За чотири місяці — підготовлена інфраструктура для пуску першого прискореного «Столичного експреса», для чого проведена масштабна модернізація залізниці між Харковом і Києвом. І подібні приклади неможливо навіть просто перерахувати. А тим часом нинішній Міністр інфраструктури Володимир Омелян заявив, що він другий місяць вимагає план дій з реформування «Укрзалізниці» і все ніяк не може його отримати...

— Георгій Миколайович Кірпи був великим патріотом України, державником, який понад усе ставив інтереси країни, — зазначив народний депутат України Віктор Остапчук (до речі, завдяки саме Віктору Миколайовичу пам'ятні заходи, присвячені Г. Кірпи, проходять на Слобожанщині кожного року). — Залізничники це бачили, вірили йому і підтримували свого лідера — звідси й успішні реформи. Кірпи бачив на багато років наперед, тому його «кислети» можна й потрібно використовувати зараз. У них є все: і як долати кризу, і як підвищувати зарплату, і як допомагати пенсіонерам, і як відродити Україну, зробити її сильною та успішною країною.

День села Старовірівка

21 липня Старовірівка, як і кожного року, причепурилася й пишно вбралася. З раннього-ранку по всьому селу лунали передзвони колоколу Свято-Казанського храму, куди з радісними обличчями поспішали люди. Його настоятель, отець ВІТАЛІЙ зранку відправив службу, адже для прихожан це ще й престольне свято. А о 17-й годині в центральному сквері розпочалося яскраве дійство, яке зібрало чимало людей.

Урочисту частину, як завжди, розпочали місцеві аматори. Сільський голова **Сергій Мірошніченко** привітав односельців, зазначивши, що ця земля стала милою серцю для всіх старовірівчан: і теперішніх жителів; і тих, хто давно виїхав, бо тут пройшли їхні дитинство й юність, залишилися родичі, могили дорогих людей. І де б вони не були, їх тягне до рідної домівки, яка завжди радо зустрічає всіх. Сьогодні це одне з найбільших сіл району, де налічується понад тисячу мешканців, функціонує школа, дитсадок, клуб, бібліотека, амбулаторія сімейного лікаря. А ще два товариства: ВКФ «Старк» та

«Старовірівський птахокомплекс». Саме вони надають допомогу та суттєву підтримку селу. І в підготовці свята теж брали активну участь, за що Сергій Адольфович подякував керівникам підприємств: **Віктору Оніпченку** та **Івану Лісціну**. Вітали присутніх голова районної ради **Наталія Оніщенко**, а від делегації з сусідньої Нечволодівки — **В'ячеслав Ісиченко**. Отець Віталій благословив своїх прихожан зазначивши, що для селян це добра традиція — разом з храмовим святом відзначати й День села.

Далі на присутніх чекала концертна програма за участю дорослого та дитя-

чого самодіяльних колективів. Навіть дощ, що почав накрапати, не зіпсував оптимістичного настрою заходу.

Цьогоріч проводився конкурс пирогів, до якого долучилися працівники дитячого садка, школи, сільської ради, птахокомплексу та гості з Нечволодівки. Крім накритого столу, здоби та іншої смакоти учасники готували і номер художньої самодіяльності. Журі оцінювало і презентацію виробів. Всі показали те, на що здатні. Переможцями визнано ДНЗ «Ципа» та нечволодяни, друге місце за школою, третє — у птахокомплекса, четверте посіла сільська рада.

А потім був великий казан смачної каші, який з душею готували кашовари **Віктори Ківшар** та **Прокоф'єв** та **Володимир Стукало**. Ігри та конкурси з призами проводила завідувач клубом **Світлана Козир**. Усі спонсорські витрати взяли на себе керівники, згаданих вище місцевих підприємств, а також приватний підприємець **Євгеній Тимохін**. Організаційні турботи випали на долю працівників сільради, закладу культури, котрі розв'язали безліч великих і малих проблем, що виникли під час підготовки. Старовірівці вдячні голові сільради **Сергію Мірошніченку** за влаштоване свято.

Зібралися разом

Колись ми, як оті пташата, розлетілися з рідної альма-матер, а через 50 років вирішили повернутися до неї знову, хоч на один-єдиний день.

Теплими словами та найкращими побажаннями зустріла нас, колишніх випускників, директор Старовірівської школи **Людмила Миколаєнко**. А далі своїх учнів вітав **Анатолій Путівський**.

Схвилювала запропонована екскурсія: ніби все як було колись і в той же час інакше. Але дух навчання, веселощів, безтурботне дитинство, як раніше, відчувається і в коридорі, і в класах. Тільки й чулося: «А пам'ятаеш?..»

Проїшли, пробігли роки... Але очі моїх однокласників не втратили іскорки та блиску. У кожного своє життя, по-своєму цікаве, насичене подіями, отже, було що сказати про себе.

Всі уже відбулися як люди, як батьки, професіонали кожен у своїй справі. І я впевнена в тому, що все своє життя ми проживемо гідно. А ще дуже часто будемо згадувати цю зустріч, яка завжди зігріватиме наші душі теплом та добром.

Залишаймося завжди молодими!

Валентина Мищенко.

СОЦЗАХИСТ

Торгівля людьми

У сучасному світі торгівля людьми є одним з найбільш бруталних та масових порушень прав і свобод людини.

30 липня світова спільнота відзначає Всесвітній день протидії торгівлі людьми. Цей день має на меті підвищити поінформованість громадськості про цю глобальну проблему і привернути увагу до тяжкого становища мільйонів жінок, чоловіків і дітей з усіх куточків світу, які стали жертвами, а також заохотити громадян активно допомагати і протидіяти цьому злочину.

Торгівля людьми є одним із найсерйозніших злочинів проти людини, який має як економічні, соціальні, педагогічні, так і психологічні причини. Цей злочин зазвичай прихований. Його жертви не хочуть згадувати й переповідати пережиті ними жахіття. Немає вікових обмежень для постраждалих осіб. Торговля людьми не визнає державних кордонів, не зважає на відмінності між розвинутими державами і державами, що розвиваються. Вона легко адаптується як до бідності, так і до розкоші, є актуальною майже для всіх народів.

Складна економічна ситуація в Україні, високий рівень безробіття, недосконалість законодавства та правова невідомість громадян є основними умовами, що сприяють цьому явищу. Прагнучи кращої долі, люди йдуть за кордон шукати гарну роботу. Спритні ділки щороку використовують сотні таких шукачів.

Легально щорічно працевлаштовується за кордоном 50-60 тисяч осіб. Але нині майже 4 млн. громадян України працюють за кордоном нелегально.

За оцінкою ООН — кожного року в світі продають від 2 до

4 мільйонів людей. Прибутки від торгівлі людьми складають 7-13 мільйонів доларів за рік.

Якщо ви або ваші знайомі вирішили поїхати за кордон, дотримуйтеся наступних рекомендацій:

1. Ніколи нікому у жодному разі не віддавайте свої ідентифікаційні документи крім офіційних службовців! Завжди отримуйте та сплачуйте за свій закордонний паспорт, візи та проїзні документи самі. Це врятує вас від боргової кабали та стане на перешкоді торговцям людьми використати ваші документи для вчинення інших злочинів.

2. Обов'язково візьміть із собою копію внутрішнього та закордонного паспортів. В разі необхідності вони можуть спростити процедуру отримання документів на повернення в Україну.

3. Ви можете отримати додаткову інформацію, зателефонувавши до громадських організацій, що протидіють торгівлі людьми в Україні.

4. Переговори про працевлаштування за кордоном, навчання, туристичні подорожі чи шлюб не ведіть наодинці з агентом. Запросіть взяти участь у переговорах свою довірену особу, члена сім'ї чи близьку людину. Перевірте, чи має агент або фірма ліцензію на посередництво у працевлаштуванні за кордоном.

5. З метою працевлаштування за кордоном необхідно укласти трудовий договір зрозумілою для вас мовою. Його оформляють у двох примірниках, один з яких залишається у вас.

6. Якщо ви їдете за кордон працювати легально, необхідно отримати робочу візу. Туристична або гостьова не дає права на роботу. Ви можете стикнутися з нелегальним становищем, експлуатацією та принизливою депортацією із країни.

7. Термін законного перебування на території іноземної держави вказаний у візі. Не користуйтеся послугами незнайомих, які пропонують подовження цього терміну.

8. Залиште своїм родичам та друзям декілька копій наступних документів: внутрішнього паспорту України, закордонного паспорту, візи, контракту, свідоцтва про народження, проїзних документів та фотографії. До того ж, повідомте їм телефонні номери свого роботодавця, своїх друзів за кордоном, консульства (посольства) України та місця потенційного проживання.

9. Якщо за кордоном ви потрапили у важку ситуацію, зверніться за допомогою до посольства або консульства України в країні перебування або зателефонуйте до Міністерства закордонних справ України.

Будьте обачними та обережними!

Якщо ви особисто або ваші близькі чи знайомі постраждали від торгівлі людьми звернутися за допомогою можна за телефонами:

0-800-505-501 — Українська національна довідкова безкоштовна лінія з питань міграції та попередження торгівлі людьми або з мобільного телефону 527 (безкоштовно для абонентів Київстар, МТС, лайф);

0-800-500-225 — Національна гаряча лінія з питань запобігання торгівлі людьми;

(057)714-38-50 — Регіональна телефонна консультативна «гаряча лінія» з попередження торгівлі людьми;

(057)705-53-45 — департамент соціального захисту населення Харківської обласної державної адміністрації;

5-72-60 — управління соціального захисту населення районної державної адміністрації;

5-17-02 — районний центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

Тетяна Григоренко, начальник УСЗН.